

De Hersencel

Marc van der Meer

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

© 2025 Marc van der Meer
Coverontwerp: Marc van der Meer
Foto auteur: Martijn op het Broek
Uitgegeven via Brave New Books
ISBN: 9789465311739

1

Bam! De stalen deur sloeg dicht. Het geluid, dof en hol, plantte zich voort in de ruimte, een definitieve afsluiting, niet alleen van de buitenwereld, maar ook van een bepaald soort hoop. Het zware slot, een massief mechaniek van geblauwd staal, werd met een ongetwijfeld grote, getande sleutel dichtgedraaid. Eerst één klik, dan een tweede, dieper resonerend, en ten slotte de derde, een daverende klap die door het beton trok. De geluiden waren mechanisch, definitief. De trillingen plantten zich voort in zijn botten, niet als een schok, maar als een koude constatering, een akkoord van staal en stilte.

Hij was alleen. Niet in een kubus, zoals men zou zeggen, maar in een ruimte gedefinieerd door grauwheid. Kale, betonnen muren sloten hem op, hun textuur ruw en onvergevinggezind, alsof zelfs de stenen zich tegen zijn aanwezigheid verzetten. Tegen de muur stond een brits, een plank eigenlijk, met daarop een dunne matras die nauwelijks zacht te noemen was, op de matras een voddig kussen, als geheel meer een suggestie van comfort dan een

daadwerkelijke plaats van rust. Het rook er muf, een mengeling van oud zweet, wanhoop en een of ander smerig Amerikaans ontsmettingsmiddel, een geur die deprimerend vertrouwd was, alsof de cel zelf een organisme was dat zich voedde met ellende.

Dit was de Polunsky Unit, Texas. De plek waar mannen zaten te wachten op hun einde. Elke cel was een individuele tombe, een betonnen kist waarin de dagen langzaam wegtikten, de uren zich uitrekten tot een ondraaglijke oneindigheid. Aan de andere kant van de cel bevond zich een roestvrijstalen toiletpot, het metaal glimmend onder het felle, meedogenloze licht, een herinnering aan de basale behoeften van het lichaam, zelfs hier, op de grens van het bestaan. Erboven was een klein wastafeltje, het kraantje druppelde zachtjes, een constant, monotoon geluid dat de stilte niet brak, maar er juist de nadruk op legde. Hij merkte op dat het spoelwater van het toilet direct uit dat druppelende kraantje kwam, een efficiënte, zij het ietwat macabere, regeling, een pervers staaltje van utilitarisme.

Hij wachtte hier. Wachtte op de injectie. Hij kende de procedure in detail, de kille efficiëntie ervan. De kalmerende middelen, midazolam bijvoorbeeld, dat eerst toegediend wordt, om de angst te stillen, hoewel angst hier een luxe was geworden. Dan de verlammer, rocuroniumbromide, die de ademhaling stopte, het lichaam gevangen zette in een levende dood. En ten slotte kaliumchloride, om het hart tot stilstand te brengen, de uiteindelijke bevrijding. Drie vloeistoffen, helder en kleurloos, die het leven beëindigen, een drievoudige symfonie van de dood. Hij had het al eens eerder gezien, van de andere kant van het glas, als verplichte getuige. Het was... efficiënt. Onpersoonlijk. Alsof het leven zelf een defect was dat gecorrigeerd moest worden, een fout in de machinerie van het bestaan. Zelfs die herinnering bracht hem geen opwinding, geen angst. Alleen een vermoeide acceptatie, een berusting die grensde aan onverschilligheid. Al jaren, nee, decennia, was hij een gevangene. Al wist hij dat de gemiddelde wachttijd hier iets meer dan tien jaar was, het maakte hem weinig uit. Tijd was een abstractie geworden, een concept dat zijn betekenis had verloren in deze betonnen

koker. Hij hield het niet bij, dus had geen idee meer hoe lang of kort hij er eigenlijk al was.

In zijn hoofd, diep achter zijn voorhoofd, bevond zich een ruimte. Geen metafoor. Een cockpit. Daar zat geen bang hondje, geen kinderlijke ziel. Daar zat een technicus. Een miniatuurversie van hemzelf. Niet verzonnen – een echo uit een prentenboek dat hij vroeger aan zijn zoon had voorgelezen: Het enige echte honden-boek, van Alan Snow. Een mechanische hond, bestuurd van binnenuit door een kleiner hondje. Met hendels, touwtjes, verrekijkers. Zijn zoon had erom gelachen. Hij niet. Hij had het begrepen. Die cockpit was er altijd. Daar bewoog zijn piloot hendels, testte knoppen. Elke actie: oorzaak. Elke reactie: notitie. Als Captain Keen, dat oude computerspel. Een brug verschijnt, een muur verdwijnt, of juist niet. De juiste volgorde. Geen ruimte voor emotie. Alleen logica. Elke beweging een raadsel, een zoektocht naar de juiste combinatie: hendel omhoog, knop indrukken, en dan... misschien iets. Of misschien ook niet. De complexiteit van het mechanisme, de onverbiddelijkheid van de oorzaak en gevolg, de absolute machteloosheid als de volgorde niet klopte... het was een

eenzame bezigheid. De bestuurder, verloren in zijn taak, verdwaald in het doolhof van zijn eigen creatie.

En nu? Nu was de hond gevangen, de bestuurder woedde. D'Hondt, zoals hij cynisch opmerkte, in een cel. Het lot had gevoel voor ironie. En die ironie werd nog versterkt door de onmacht van die rare Amerikanen om zijn naam correct uit te spreken. "De-Hoand" klonk het meestal, alsof ze hem verwarden met zijn favoriete rockband; DeWolff. Terwijl het toch zo eenvoudig was: "Don't" zouden ze kunnen zeggen... maar dan is het weer net alsof hij iets niet mag doen, zoals er zoveel niet mag als je gevangene bent op Death Row.

Zou hij, in plaats van een galgenmaal, geen concert van die jongens kunnen krijgen, bij voorkeur in de XL bezetting met blazers en backing vocals erbij? Of beter nog, dat ze hier optraden, zoals Johnny Cash in Folsom Prison? Gek, in al zijn onverschilligheid ten aanzien van de dood, zijn veroordeling, deze cel, hier in Oost-Texas, dat hij dat dan weer wel zou zien zitten. Of misschien mocht hij een muziekstuk kiezen dat tijdens de executie gespeeld zou worden? "Rosita" van DeWolff, natuurlijk. En

wie weet, misschien zouden er dan nog een paar nieuwe fans van de band ontstaan als zijn executie gestreamd wordt en kijkers dat nummer horen (dan krijgen ze waar voor hun geld, want het nummer duurt -in de live uitvoering- 23 minuten...). Maar de fysieke cel maakte hem geen donder uit, dacht hij aanvankelijk. Hij zat toch al gevangen. Al jaren, nee, decennia, was hij een gevangene in zijn eigen hoofd. Zijn geest, een complex web van gedachten en overwegingen, hield hem gevangen in een constante staat van inertie. Hij was een schaak- grootmeester met gedachtenstukken op het schaakbord van het leven. Een die eindeloos alle mogelijkheden afwoog, elk scenario ontleedde, totdat de kans om te handelen allang voorbij was. Nog een gedachte, nog een, nog een. Verlamd door de complexiteit van zijn eigen gedachten.

Hij stond vaak aan de zijlijn van zijn eigen leven, meer een toeschouwer dan een deelnemer. Er gebeurden dingen om hem heen, en hij was erbij, in de buurt, maar hij greep niet in. Hij observeerde, analyseerde, maar kwam niet tot handelen. Zoals die moord... had hij die gepleegd, of was hij er toevallig bij? Het gebeurde, hij ging niet weg...

en toen gebeurden er dingen. Dingen waar hij geen controle over had, die hem overkwamen.

Hij is hoog intelligent, met een IQ van 131, net te laag om lid te mogen worden van MENSA, want bij 130 ben je 'hoogbegaafd', maar omdat die club een standaarddeviatie van 2 aanhoudt moet je 132 scoren om toegelaten te worden. Een detail dat hem met een mengeling van ironie en onverschilligheid vervulde. Aan de ene kant erkende hij de absurditeit van het hele concept - een club voor mensen met een bepaald IQ? Hoe elitair en reductionistisch kon je zijn? Aan de andere kant knaagde er een klein stemmetje in zijn achterhoofd, een kinderlijke behoefte aan erkenning, aan erbij horen. En nu realiseerde hij zich dat die onverschilligheid misschien toch niet zo diep zat als hij dacht. Want in wezen was het niet zo dat het hem allemaal niets kon schelen. Het was meer een besef, een diep gewortelde overtuiging dat zijn individuele leven, zijn minuscule bestaan, een microscopisch klein deeltje was van de immense mensheid, een vluchtig moment in de onvoorstelbare geschiedenis van de aarde. Vanuit dat perspectief leek alles inderdaad onbeduidend, futiel. Het deed er niet toe.

Tegelijkertijd was daar dat knagende verlangen, die onuitgesproken behoefte om er wél toe te doen. Om een stempel te drukken, om een verschil te maken. Het was die paradox, die innerlijke tegenstrijdigheid, die hem ooit naar het onderwijs had gedreven, die hem had doen streven naar het hoogleraarschap. Dáár, in de ivoren toren van de academie, leek het immers mogelijk om ertoe te doen! Om met je kennis, je inzichten, je woorden een impact te hebben, een verschil te maken. Was het niet door te publiceren, dan toch wel door het beïnvloeden van de jonge en onbedorven geesten van zijn studenten. Zoals Tom Lanoye ooit zo treffend beschreef in zijn briljante trilogie 'Het goddelijke monster', er sluipt ook een gevaar in het ertoe willen doen en dan te doen wat men van je verwacht. Voor je het weet, conformeer je je aan de verwachtingen van 'de anderen', ga je precies datgene doen wat er van je verwacht wordt. Het is een thema dat ook terugkomt in Sartres 'Huis Clos', waar de personages gevangen zitten in elkaars blikken, veroordeeld tot een eeuwigdurende performance van hun eigen identiteit. De hel, dat zijn de anderen... Nou, zijn hel zit misschien wel gewoon in zijn eigen hoofd.

Hoeveel niveaus had Dantes hel...? Negen...? Waar, op welk niveau zou hij dan nu zitten? En D'Hondt? Hij wist wel dat hij zuchtte naar erkenning, naar bevestiging. Zijn ietwat dandyachtige kledingstijl, zijn zorgvuldig gekozen bril, zijn markante sik en krulsnor, het met trots voeren van zijn titel van professor, zijn voorliefde voor dikke auto's... het waren allemaal uiterlijke manifestaties van die innerlijke behoefte. Hij wilde gezien worden, gewaardeerd, bewonderd. Mensen blijven toch eigenlijk maar altijd kleine kinderen die pathetisch op zoek zijn naar de erkenning van hun ouders.

Nu, als terdoodveroordeelde, besepte hij met een bittere ironie dat hij die erkenning wellicht alsnog zou krijgen. Zijn executie -een Nederlander ter dood veroordeeld in de V.S.- zou ongetwijfeld het nieuws halen, de krantenkoppen sieren, de gesprekken domineren. Een macabere vorm van beroemdheid, een groteske apotheose van een leven dat zo vaak langs de zijlijn had gestaan. In de dood zou hij, eindelijk, niet langer onbeduidend zijn.

Hoe was hij hier in hemelsnaam terechtgekomen? De vraag echode in de stilte van de cel, een echo die harder klonk dan de voetstappen van de bewakers in de gang. D'Hondt dacht terug aan de rechtszaal, een ruimte waar de waarheid, onder het gewicht van procedures en interpretaties, was veranderd in een karikatuur van zichzelf. Hij herinnerde zich de tl-verlichting, meedogenloos en vlak, die een kille, ziekenhuisachtige sfeer over de ruimte verspreide en de gezichten van de juryleden reduceerde tot onleesbare maskers. Maskers van onverschilligheid, van verveling, maar ook, hier en daar, van een soort hongerige sensatiezucht, alsof ze zich vergaapten aan een macaber schouwspel. Een schouwspel waarin hijzelf de toeschouwer was, een buitenstaander in zijn eigen verhaal.

De rechter, een man met een gezicht getekend als perkament en een stem die kraakte als een roestig rad, had de procedure geleid met een routineuze efficiëntie, alsof het lot van een mens niet meer was dan een bureaucratische formaliteit, een af te handelen dossier op een overvolle lessenaar. De zogenaamde

deskundigen hadden hun jargon gespuwd, een onbegrijpelijke mengeling van juridisch en wetenschappelijk taalgebruik, woorden die als bewijsstukken werden gepresenteerd, theorieën die als onweerlegbare vonnissen werden uitgesproken. D'Hondt had geluisterd, maar hun betoog was langs hem heen gegleden als regenwater langs een gladde steen, ondoordringbaar en irrelevant voor de werkelijke complexiteit van de gebeurtenissen.

Zijn advocaat, deze Jimmy (oh ironie), een soort Saul Goodman -de glatte advocaat uit de serie Breaking Bad- met zijn glatte praatjes en opportunistische instelling, leek meer geïnteresseerd in het sluiten van deals dan in het blootleggen van de waarheid. Een glatte prater, met een haastige energie en een grijns die nooit zijn ogen bereikte, had hem geadviseerd om een compromis te sluiten, een snelle oplossing te zoeken, alsof er een snelle oplossing bestond voor de verstrikkingen van het menselijk bestaan. "Laten we dit zo snel mogelijk achter de rug hebben, D'Hondt," had hij gezegd, zijn hand op D'Hondts rug, een aanraking die koud en onpersoonlijk voelde, als de hand van een begrafenisondernemer.

"Een deal, dat is wat we nodig hebben. Een compromis." D'Hondt had de behoefte gevoeld om op te staan en zijn versie van de waarheid te verkondigen, om de absurditeit van de beschuldigingen aan de kaak te stellen, maar de woorden waren als stof in zijn keel blijven steken. Schreeuwen was nooit zijn manier geweest. Zijn verontwaardiging uitte zich in een verstikkende stilte, een innerlijke opschudding die geen uitweg vond in de luidruchtige chaos van de rechtszaal.

De openbaar aanklager, een vrouw met een fanatieke glans in haar ogen, had hem afgeschilderd als een monster, een gewetenloze moordenaar, een duistere entiteit die in staat was tot onvoorstelbare wreedheden. Haar woorden waren als zware stenen die op hem werden gegooid, elke beschuldiging een wond die zijn ziel verder openreet. Ze presenteerde zogenaamd sluitend bewijs, foto's van de plaats delict, getuigenverklaringen die tegenstrijdig en onbetrouwbaar waren, maar door haar met een meesterlijke retoriek aan elkaar werden gesmeed tot een schijnbaar waterdicht verhaal. "Dames en heren van de jury," had ze met een stem vol verontwaardiging gezegd,

"de man die hier voor u staat, heeft door zijn stuitende en welbewuste minachting voor het menselijk leven een gruweldaad begaan. De bewijzen zullen onomstotelijk aantonen dat zijn handelen die fatale dag veel verder ging dan louter nalatigheid; het was een daad van extreme roekeloosheid, zo gevaarlijk en zo gespeend van elke consideratie voor anderen, dat het gelijkstaat aan een aanslag op het leven zelf. Het slachtoffer, een jonge vrouw in de bloei van haar leven, en haar ongeboren kind, zijn op de meest brute wijze aan ons ontrukkt, als direct gevolg van de heer D'Hondts beslissing om zwaar geïntoxiceerd een dodelijk wapen – zijn voertuig – te besturen. "De heer D'Hondt," ze pauzeerde, haar blik priemend op de juryleden, "heeft niet slechts een leven genomen; hij heeft een toekomst vernietigd, een familie verscheurd, met een harteloze onverschilligheid die de menselijke waardigheid tart. Zijn daden getuigen van een verdorvenheid die schreeuwt om de zwaarste veroordeling. En dan hebben we het nog niet over zijn poging..."

Terwijl de openbaar aanklager zo doorging, dwaalden zijn

gedachten af. Hij dacht aan de absurditeit van juryrechtspraak. Wat wisten deze 'gelijken' nu werkelijk van de complexiteit van een mensenleven, van de nuances van schuld en onschuld? Het was toch van de pot gerukt dat leken, met hun beperkte kennis en vooroordelen, moesten oordelen over het lot van een ander? Dit was iets dat aan deskundigen moest worden overgelaten, mensen die hun leven hadden gewijd aan het begrijpen van de menselijke geest, aan het ontrafelen van de waarheid. En hoe werd iemand eigenlijk deskundige voor een rechtbank? Werden die types betaald voor hun oordeel, en door wie dan?

Kon zijn geest wel begrepen worden? Hij was zelf al tientallen jaren een gevangene in zijn eigen hoofd, had nog steeds niet door hoe die geest werkte. Zou een deskundige dat dan wel weten? Hoe kon iemand anders ooit de kronkelpaden van zijn bewustzijn volledig in kaart brengen, de littekens van zijn verleden, de angsten en obsessies die hem tot in het diepst van zijn wezen hadden gevormd? Eigenlijk zou hij weleens goed geanalyseerd willen

worden door een psychiater, maar ja... ging dat er nu nog van komen? En zou hij dan, net als altijd, weer wonderen verwachten, zoals hij ook altijd verwachtte dat hij na een sportmassage als een jonge god hersteld en wel van de massagetafel springt?

Nondeju (nou ja, niet dat God er ook maar iets mee te maken had, laat staan dat er iets in zijn naam werd gedaan hier), nou had hij de hele tijd niet opgelet, en waarschijnlijk onaangedaan en uitdrukingsloos zitten kijken. Waar waren we in het proces? Jimmy zag dat het er slecht uitzag voor D'Hondt. De juryleden, met hun diverse uiterlijkheden - de een met een zorgvuldig getrimde snor die krulde bij de mondhoeken (een beetje snorren wax had wel gemogen), de ander met een onberispelijke kaalheid die zijn gezicht een zekere autoriteit verleende, een vrouw met opgestoken haar en strakgetrokken lippen, en een obees exemplaar wiens Texaans-patriottische das te strak om zijn nek zat en die constant aan zijn overhemd plukte - leken steeds minder overtuigd van zijn onschuld. Jimmy besloot een reces aan te vragen. Niet om de zaak te bepleiten, maar om de schade te beperken.

Terwijl de gerechtsdienaar zijn tekst sprak over het verdere verloop, zat rechter Thompson al in zijn kamer achterin het gerechtsgebouw, genietend van een stiekeme sigaar. De kamer, klein en slecht geventileerd, was gevuld met een dikke, blauwe walm die zich vastklampte aan de vergeelde muren en de stoffige boeken die zijn bureau overspoelden. Al jaren was roken in het gerechtsgebouw verboden, maar Thompson, een man van gewoonten en privileges, had zich nooit veel van de regels aangetrokken. Met een diepe, tevreden ademteug van zijn Montecristo, dacht hij aan de zaak die hij net had verlaten. Wat een rare snuiter is die Nederlander, het lijkt alsof het allemaal langs hem heen gaat...zou het een taalbarrière zijn?

Aan de andere kant van de gang zaten de openbaar aanklager, mevrouw Davies, en haar assistent in het hun toegewezen kantoortje, nippend aan slappe koffie uit een thermoskan. Davies, een vrouw met een onberispelijke carrière en een reputatie van meedogenloosheid, was gefrustreerd door de gang van zaken. "Die advocaat van de verdediging," zei ze, haar stem scherp als een mes, "probeert er weer onderuit te komen met

zijn slappe verhaaltjes, wil dit afdoen als intoxication manslaughter, misschien zelfs gewoon doodslag." Ze proestte het bijna uit. "Alsof dit een simpel 'oeps, foutje' was, een moment van onoplettendheid! Die man heeft willens en wetens met het leven van anderen gespeeld. Zijn totale, abjecte gebrek aan verantwoordelijkheid... dat is geen simpele manslaughter. Dat getuigt van zo'n depraved-heart recklessness, dat het de dood van een onschuldige vrouw en haar ongeboren kind tot gevolg heeft gehad. Dat is moord, en we gaan ervoor zorgen dat die Hollander" -ze zei het alsof het een vies woord was- "de maximale straf krijgt." Haar assistent, een jonge, ambitieuze advocaat, knikte instemmend, hoe zou hij anders kunnen, maar in stilte vroeg hij zich af of er misschien toch meer aan de hand was dan op het eerste gezicht leek.

Ondertussen had de jury zich teruggetrokken in de jurykamer, een kale, functionele ruimte met houten lambrisering tot een meter hoogte, olijfgroene wanden, systeemplafond, TL-verlichting en met een lange tafel en oncomfortabele stoelen. De sfeer was geladen, een mengeling van ongemak en nieuwsgierigheid. Een van de juryleden, de

obese patriot met de das, maakte een opmerking over de verdachte. "Heeft u hem gezien? Die rare professor met zijn sik en krulsnor? En dan die bril... hij denkt zeker dat hij slim is," zei hij, zijn stem vol minachting. De vrouw met de strakgetrokken lippen grinnikte. "En die naam! D'Hondt. Klinkt als 'Donut.'" En ze maakten grappen over dat apostrof in zijn naam. Als D'hondt het gehoord had zou hij er gedachten bij gehad hebben: "I'm an apostrophe. I'm just a symbol to remind you that there's more to see. I'm just a product of the system, a catastrophe. And yet a masterpiece, and yet I'm half-diseased. And when I am deceased, at least I go down to the grave and die happily". Er werd gelachen, een nerveus, ongemakkelijk gelach dat de spanning in de kamer verborg.

Na de schorsing begaf Jimmy zich naar de kamer van rechter Thompson. Mevrouw Davies en haar assistent waren daar ook aanwezig. De kamer, klein en slecht geventileerd, was gevuld met een dikke, blauwe walm die zich vastklampte aan de vergeelde muren en de stoffige boeken die het bureau overspoelden. Jimmy keek rond en merkte op: "Mooi, hè? Al die regels overtreden.

Roken in het gerechtsgebouw. Ik wist wel dat ik u mocht, edelachtbare." Thompson keek hem strak aan, maar er verscheen een kleine glimlach op zijn gezicht.

Jimmy zette zijn voorstel uiteen, of beter gezegd, de strategie die hij hoopte te volgen. "Mijnheer D'Hondt," begon hij met een plechtige intonatie die de ernst van de situatie moest onder-strepen, "is ontegenzeggelijk betrokken bij een onmetelijke tragedie, en wij ontkennen de zwaarte van het verlies en het veroorzaakte leed geenszins. Echter, zijn handelen die fatale dag, hoe catastrofaal de gevolgen ook waren, was het directe resultaat van een ernstig verminderd inschattingsvermogen en controle-verlies door zware intoxicatie. Er is geen enkele indicatie van kwade opzet jegens het slachtoffer. Dit was geen daad van geplande agressie of koelbloedige moorddadigheid, maar een catastrofale inschattingsfout, met onomkeerbare gevolgen. Wij zullen daarom met klem aanvoeren – en dit is ook de basis waarop we hopen tot een schikking te komen – dat hier sprake is van doodslag, en niet van de zwaardere, en in onze ogen juridisch onhoudbare, aanklacht van moord."

Mevrouw Davies fronste aanvankelijk, maar na enig aandringen van Jimmy, knikte ze schoorvoetend. Rechter Thompson luisterde aandachtig, zijn gezichtsuitdrukking onleesbaar. Na een korte pauze, waarin hij langzaam aan zijn sigaar trok, en de rook uitblies richting Jimmy die -na jaren niet meer roken- gretig inhaleerde, knikte hij instemmend. "De rechtbank accepteert het voorstel tot een schikking," verklaarde hij met een plechtige stem. "De aanklacht tegen de heer D'Hondt zal worden gewijzigd van moord in doodslag. De jury zal worden geïnstrueerd om dienovereenkomstig te beraadslagen."

De opluchting in de rechtszaal was voelbaar, maar van korte duur. Toen de rechter zich tot de jury wilde richten, stond D'Hondt plotseling op. Zijn stoel schraapte luid over de stenen vloer. Alle ogen waren op hem gericht. "Edelachtbare," begon hij met een stem die onverwacht helder en krachtig klonk, in vlekkeloos Engels "ik kan deze schikking niet accepteren. Ik ben schuldig aan moord. Ik heb gehandeld met voorbedachten rade, en ik ben bereid de consequenties te dragen." Er viel een doodse stilte in de zaal. Zelfs de rechter, die al zoveel had gezien in zijn lange carrière, leek

verbijsterd. De juryleden keken hem aan met een mengeling van verbazing en ontzetting. Jimmy staarde hem aan alsof hij een geest had gezien. Zijn mond viel open, zijn ogen puilden uit, en zijn gezicht, dat normaal gesproken zo glad en beheerst was, vertrok in een karikatuur van ongeloof. Het jurylid dat eerder smalend over D'Hondts naam had gesproken, keek nu met een nog grotere minachting naar hem.

Mevrouw Davies glimlachte even, maar verborg die snel weer. Ze was eigenlijk best behoorlijk aantrekkelijk, zijn geïnteresseerd oog bekeek de rondingen in haar mantelpak om een beeld te krijgen van haar naakte lichaam...Hij deed daar niets mee, met die vaardigheid, het was maar een beeld; hij zag nou eenmaal graag naakte vrouwen.

D'Hondt keek de rechter recht in de ogen. "Ik weet wat mijn straf zal zijn," zei hij. "En ik ben er klaar voor." Rechter Thompson herstelde zich als eerste. "Mijnheer D'Hondt," zei hij met een stem die nog steeds een lichte aarzeling bevatte, "u bent aangeklaagd voor moord. De rechtbank heeft uw pleidooi gehoord. Heeft u nog iets toe te voegen?" D'Hondt haalde zijn

schouders op "Ik ben bereid de consequenties te aanvaarden edelachtbare" zei hij. De rechter wendde zich tot de jury. "Dames en heren van de jury, u heeft het pleidooi van de verdachte gehoord. Hoewel de aanklacht was gewijzigd in doodslag, heeft de verdachte bekend schuldig te zijn aan moord. Het is nu aan u om te beraadslagen over een passend vonnis. Ik ontsla u voor beraadslaging." De jury verliet de rechtszaal, de leden ervan keken D'Hondt aan met een mengeling van verwarring en afkeuring.

Jimmy stond op, zijn gezicht nog steeds bleek. Hij liep naar D'Hondt, die roerloos in zijn stoel zat. "Wat heb je gedaan?" siste hij, zijn stem nauwelijks hoorbaar. "We hadden een deal. Je zou geen doodstraf krijgen." D'Hondt keek hem aan met een vage glimlach en haalde zijn schouders op, een lichte beweging die sprak van een diepe onverschilligheid. "Ik prefereer de dood boven een uitzichtloos leven" zei hij met een zachte, maar gedecideerde stem. Jimmy schudde zijn hoofd in ongeloof. "Je bent gek," mompelde hij. "Volkomen krankzinnig." Terwijl D'Hondt werd afgevoerd, wierp Davies Jimmy een smalende blik toe, een mengeling van triomf en minachting in haar ogen. Jimmy

voelde de blikken van de andere aanwezigen op zich gericht, een mengeling van medelijden en afkeuring. Zijn reputatie als advocaat van dubieuze zaken, die hij met veel moeite had opgebouwd, lag nu in duigen. De consequenties van deze mislukking waren nog onduidelijk, maar hij wist dat zijn carrière nooit meer hetzelfde zou zijn; hoe zou hij boefjes en randfiguren ooit nog kunnen overtuigen dat hij de dealmaker is.

De gerechtsdienaar kwam naar voren, zijn gezicht onbewogen. "De verdachte zal worden teruggebracht naar zijn cel," zei hij. "In afwachting van het vonnis van de jury." D'Hondt stond op en liep, geflankeerd door twee zwaarbewapende gerechtsdienaars, de rechtszaal uit. Jimmy bleef achter, verbijsterd en gefrustreerd, terwijl de woorden van D'Hondt in zijn hoofd bleven hangen.

De jury trok zich terug in de beraadslagingskamer, waar de sfeer aanvankelijk gelaten was. Mevrouw Wayne, een bedeesde, graatmagere vrouw met een wat gelige complexie -zou ze wel gezond zijn?- van middelbare leeftijd, werd unaniem gekozen tot voorzitter. Ze had tijdens de zitting nauwelijks

een woord gezegd, maar straalde een onverwachte autoriteit uit.

"Goed," begon ze met een zachte, maar vastberaden stem, "laten we dit georganiseerd aanpakken. We zijn het er allemaal over eens dat de heer D'Hondt schuldig is aan moord met voorbedachten rade, zoals hij zelf heeft verklaard. Is er nog discussie over de feiten?" Er was gemompel van instemming. De juryleden, die aanvankelijk zo spraakzaam waren geweest, leken nu gehaast om deze onaangename taak achter zich te laten. De man met de Texaans-patriottische das, die zich tijdens het reces zo minachtend over D'Hondt had uitgelaten, opende zijn mond om iets te zeggen, maar sloot hem toen weer, onder de strenge blik van mevrouw Wayne. "Prima," vervolgde ze. "Dan rest ons nu alleen nog de strafbepaling. De aanklager heeft de doodstraf geëist. Zijn er verzachtende omstandigheden die we in overweging moeten nemen?" Er viel een ongemakkelijke stilte. Niemand leek bereid om het op te nemen voor de te veroordelen man. De juryleden wisselden vluchtige blikken, vermeden oogcontact. "Ik denk het niet," zei de vrouw met de strakgetrokken lippen uiteindelijk. "Hij heeft

het zelf toegegeven. Doodslag is niet goed genoeg voor hem." "Alsof hij ons een rad voor ogen draait," voegde de man met de das toe, zijn stem vol verontwaardiging. "Eerst doet hij alsof hij onschuldig is, en dan bekent hij ineens moord. Wat is dat voor spel!? Hij denkt zeker dat hij slimmer is dan wij." Er werd instemmend geknikt. De juryleden leken opgelucht dat ze hun woede over de verdediging nu konden uiten. Het was alsof ze zich wilden wreken voor de verwarring die en het ongemak dat hij had veroorzaakt. "Laten we het hier dan bij laten," zei mevrouw Wayne, haar stem ongewoon hard. "We zijn het er allemaal over eens. De heer D'Hondt wordt ter dood veroordeeld."

De beraadslaging had nog geen half uur geduurd, de meeste tijd hadden ze nodig om een donut te eten (wat de vrouw die al eerder een grap maakte over D'Hondts naam nog een schimpscheut ontlokte). Toen de jury terugkeerde in de rechtszaal, heerste er een gespannen stilte. De rechter vroeg de voorzitter om het oordeel bekend te maken. Mevrouw Wayne stond op, haar gezichtsuitdrukking onleesbaar. "We, the jury," zei ze met een heldere, vaste stem, "vinden de

verdachte schuldig aan moord met voorbedachten rade."

Er was geen reactie in de zaal. Geen opluchting, geen afkeuring. Alleen een doffe stilte, alsof iedereen de adem inhield. De rechter knikte. "Het vonnis van de rechtbank is conform het oordeel van de jury," zei hij met een plechtige stem. "De heer D'Hondt wordt ter dood veroordeeld door middel van een dodelijke injectie. De executie zal plaatsvinden op een nader te bepalen datum in de Huntsville Unit."

D'Hondt stond op, zijn gezicht volkomen onbewogen. Hij keek de rechter recht in de ogen, zonder een spoor van angst of spijt. "Ik begrijp het," zei hij met een zachte stem. "Dank u." De gerechtsdienaars legden hem handboeien aan - het koele staal klikte om zijn polsen- en voerden hem de rechtszaal uit. Jimmy keek hem na, zijn gezicht een mengeling van ongeloof en afschuw. Hij had gefaald. Zijn cliënt had zijn leven weggegooid, en zijn carrière lag in puin.

Buiten de rechtszaal stond een bus te wachten, met tralies voor de ramen en zwaarbewapende bewakers. Volkomen onnodig voor een man als

hij, maar het is nou eenmaal de procedure. D'Hondt werd erin geplaatst, zijn blik gericht op de verte -wat een mooi landschap trouwens. De bus reed weg, op weg naar de Polunsky Unit -ha!, dat klonk als Polanski, zou Charles Manson hier hebben gezeten?- waar hij zijn dagen zou slijten in afwachting van zijn executie.

De uren kropen voort in de cel, elk moment een identieke herhaling van het vorige. Om de verstikkende eentonigheid te doorbreken, vluchtte D'Hondt in zijn gedachten, een geestelijke ontsnapping uit de betonnen realiteit. Slapen lukte maar matig. De TL-buis, met zijn irritante geflikker, wierp een stroboscopisch schaduwspel op de muren, terwijl de druppelende kraan een onophoudelijke, monotone tik produceerde, die langzaam maar zeker op zijn zenuwen begon te werken. Het was alsof de cel zelf een sadistische metronoom was, die de tijd aftikte tot zijn executie. De druppels, helder en perfect gevormd, vielen met een minuscule 'plok' in de roestvrijstalen wasbak, elk geluidje een kortstondige echo in de verder oorverdovende stilte. Soms leek het alsof de druppels in een onregelmatig ritme vielen, dan weer sneller, dan weer langzamer, alsof ook de tijd zelf haperde in deze betonnen koker.

Hij paste zijn aloude truc maar weer eens toe: een afleidingsmanoeuvre voor de geest. Geen fantasie, maar een gedachten-experiment, een manier om de slaap te vatten. In zijn gedachten bevond hij zich niet langer in de Polunsky Unit,

maar in het WinStar World Casino and Resort in Oklahoma. Hij had daar inderdaad eens gespeeld, tijdens een van zijn reizen. Geen high roller, gewoon een beetje vermaak aan de rand van de afgrond. Een paar potjes blackjack, een rondje roulette. De fiches, glad en koel in zijn hand, deelde hij met een achteloze zwier over de groene vilten tafel. De croupier, met zijn onberispelijke houding en monotone stem, leek een robot, geprogrammeerd om de wetten van het toeval te handhaven. Onschuldige winst, onschuldig verlies. Het was de jackpot die hij die avond had gezien, een digitaal bedrag dat oplichtte in neonkleuren, dat nu als uitgangspunt diende voor zijn rekenwerk: 13,6 miljoen dollar, zo'n 12 miljoen euro. Een vage glimlach verscheen op zijn gezicht. Wat zou hij doen met zo'n astronomisch bedrag? "Eerst een auto," dacht hij. Zijn blauwe Porsche Cayenne, met zijn hybride 3 liter V6 met 416PK, was een beest van een machine, maar er was altijd ruimte voor verbetering. Hij zou hem inruilen voor een nieuwe Cayenne Coupé, klei-grijs, nog strakker, nog sneller. De autodealer, een man met een glatte grijns en een gouden horloge, zou minstens 30.000 euro teruggeven voor zijn oude wagen, en hij zou zonder blikken of blozen het verschil bijleggen.

Hij stelde zich voor hoe hij wegreed van de dealership, het zachte leer van de stoelen onder zijn handen, de geur van nieuw plastic en kostbaar hout in zijn neus, de krachtige motor spinnend als een tevreden kat. Zijn meisje. Geen Audi, dat was te gewoontjes. Een Mini Cooper S, groter dan de standaard, met alle toeters en bellen. De metallic lak glinsterde in de zon, de chromen details fonkelden, en het interieur was een perfecte combinatie van retro-charme en moderne technologie. Gewoon, omdat het kon. Kosten: een schamele 50.000 euro. Hij fantaseerde over haar verraste gezicht, de blik in haar ogen als ze het stuur vastpakte en de motor startte.

Dan een boot. Geen sloep, dat was voor zondagmiddag. Hij wilde een jacht. Iets met een zonnedeck, een bar, en vooral: een toilet, z'n meisje kan niet wildplassen. En aparte slaapcompartimenten. Een voor henzelf, en een voor de kinderen die op bezoek kwamen. Praktisch, comfortabel, niet poenerig...een ton? Het schip, wit en elegant, gleed soepel door het water, de golven klotsend tegen de romp, de wind in zijn haren. Hij rekende snel in zijn hoofd. 12 miljoen minus wat de nieuwe Porsche extra kost, 50.000 en nog eens een

flink bedrag voor het jacht... bleef er nog meer over dan gedacht: 11.750.000, tsjonge! De cijfers dansten voor zijn ogen, een duizelingwekkende optelsom van mogelijkheden.

Een huis. Of nee, geen huis, een thuis. Een plek met karakter, met een ziel. Een nieuwe oude boerderij in Nederland, met een grotere tuin en een studeerkamer voor hem en een voor haar. De bakstenen muren, begroeid met klimop, de houten balken aan het plafond, de geur van oud hout en versgebakken brood. Of toch een ranch in Texas, met ruimte voor een paard en een eindeloze horizon? De uitgestrekte vlaktes, de blauwe lucht, de geluiden van de natuur. Laten we zeggen, 1,5 miljoen euro. 10.250.000 over.

Hij fronste. Waarom dacht hij in godsnaam eerst aan zichzelf? Wat een egoïst was hij eigenlijk. Het geld moest rollen, mensen moesten ervan profiteren. Hoeveel mocht je belastingvrij schenken in Nederland? Dat moest hij eens uitzoeken. En aan wie zou hij geven? Zijn zus natuurlijk, die komt zo. Haar lichte haar, haar heldere ogen, haar snelle lach. Zijn ooms en tantes, neefjes en nichtjes...die

mag je allemaal niet zo heel veel belastingvrij schenken... een ton in totaal! 10.150.000.

Vergeet hij zijn zoon nou!? En zijn vrouws kinderen...!? Ehm... eerst maar eens schenken... dan huizen kopen die zij voor vriendenprijzen mogen huren (tot de grens van wat de belastingdienst toestaat). Mag hij ze (dure) cadeaus geven...? Hij rekent maar even met die huizen dan: 2 miljoen voor 4 huizen in Nederland. 8.150.000 over...

Zijn vader en zijn zus. Daar moest hij iets speciaals voor regelen. De maximale belastingvrije schenking voor bloedverwanten was logisch, maar hij kon ook een belang nemen in het familiebedrijf. Het stoffige atelier, de lachende gezichten van de werknemers, het geluid van de machines, de winkel. Dan konden zij zichzelf eindelijk eens een fatsoenlijk salaris betalen, na al die jaren van hard werken en offers brengen.

Zelfs met deze afleidingsmanoeuvre lukte het niet. De slaap kwam niet. Tientallen gedachten flitsten door zijn hoofd, ongrijpbaar als schaduwen. Hij kon er geen enkele pakken, vasthouden, erover nadenken en hem zo

verdrijven. Het was een bekend gevoel, een oude kwelling. De gedachten raceten, en hij kon de draadjes maar net niet grijpen. De oplossing voor de rust in zijn hoofd lag daar, vlak voor hem, maar hij kon hem niet bereiken.

En toen, zoals elke avond, ging het licht uit. Centraal geregeld, ergens in een anonieme ruimte, doofde de TL-buis om exact 22:22:22 uur. Een digitaal signaal, een onverbiddelijke handeling, en de cel werd gehuld in duisternis. Of er een diepere betekenis school achter dat tijdstip, een verborgen code in de numerologie, of dat het slechts de grillige beslissing was van een geinponem van een bewaker, D'Hondt kon er slechts naar gissen. Zijn overactieve brein, altijd op zoek naar patronen en verbanden, vond in deze ogenschijnlijk willekeurige timing opnieuw een reden om te overdenken, te filosoferen, te verzinken in een moeras van speculaties. De seconden tikten weg, een onhoorbaar tellen dat doorging, of hij er nu aandacht aan schonk of niet. Eerst leek het pikkedonker. Een abrupte overgang, een zwart fluweel dat over zijn ogen werd getrokken. Hij knipperde een paar keer, maar het maakte geen verschil. Het was een duisternis die tastbaar was, een gewicht dat op hem drukte,

hem omsloot, hem isoleerde. Het geluid van de druppelende kraan, dat eerst zo irritant was, veranderde nu in een baken, een constante herinnering aan de fysieke wereld, aan zijn gevangenschap in dit betonnen graf. Zijn ademhaling, diep en regelmatig, vulde de stilte, een bewijs van zijn nog aanwezige vitaliteit.

Toen, na een tijdje, gebeurde er iets. Zijn ogen, gewend aan het felle licht van de TL-buis, begonnen zich aan te passen. Langzaam, heel langzaam, onderscheidde hij een miniem schijnsel. Het was niet afkomstig van buiten de cel, er waren geen ramen, geen openingen waardoor maanlicht of sterrenlicht konden doordringen. Het leek eerder alsof de duisternis zelf een bron van licht bevatte, een zwakke gloed die vanuit de muren leek te komen, vanuit de vloer, vanuit het beton zelf. Het was een kruipend, diffuus licht, alsof de cel zelf een zwakke gloed uitstraalde. Het was een onwerkelijk schijnsel, een schemering die niet thuishoorde in deze wereld. Het had iets weg van de gloed van een rottend stuk hout, of van de vage lichten die hij als jongen weleens had gezien tijdens het spoken in het bos. Een licht dat leek te leven, te ademen, een licht dat niet gehoorzaamde aan de wetten van de fysica. Het

was een kleur die hij niet direct kon thuisbrengen, een soort roze, maar dan dieper, intenser, met een bijna organische kwaliteit.

D'Hondt voelde een huivering over zijn rug lopen. Dit was meer dan alleen maar duisternis. Dit was een andere dimensie, een schemergebied waar de grenzen tussen realiteit en fantasie vervaagden. Zijn ratio, zijn wetenschappelijke geest, probeerde het fenomeen te verklaren. Fosforescentie? Een chemische reactie in het beton? Maar diep van binnen wist hij dat er iets anders aan de hand was. Dit was het begin van iets onbekends, iets dat zijn begrip te boven ging.

De slaap was nu helemaal verdwenen. De onrust in zijn hoofd had plaatsgemaakt voor een gespannen alertheid. Hij moest weten waar dat licht vandaan kwam. Voorzichtig stapte hij uit bed, zijn voeten landden op de koude, harde betonvloer. Meteen trok de kou door de dunne zolen van zijn canvas schoenen. Godverdomme! Hij had altijd al een gloeiende hekel gehad aan het gevoel van blote voeten op een koude ondergrond. Het herinnerde hem aan de waarschuwingen van zijn oma, zijn moeders moeder, die hem als jongen had

wijsgemaakt dat je van koude voeten diarree kreeg. Een absurde gedachte, natuurlijk, maar in zijn verwarde toestand leek het ineens weer relevant, een extra reden voor onbehagen.

Hij liep naar de muur, zijn ogen speurden het vage schijnsel af. Het leek overal en nergens tegelijk vandaan te komen, een ongrijpbare gloed die zich aan elke poging tot lokalisatie onttrok. Hij inspecteerde de muren, voelde met zijn handen langs het ruwe beton, op zoek naar een opening, een scheur, een onregelmatigheid. Hij onderzocht de hoeken waar de muren samenkomen, ging op de wc pot staan om te kunnen reiken waar het plafond en de muren elkaar ontmoetten. Hij verloor zijn evenwicht. Zijn voet gleed van de gladde roestvrijstalen rand, en met een reflexmatige beweging om zich vast te houden, stootte hij zijn elleboog tegen de spoelknop. Een oorverdovend doortrekken galmde door de doodse stilte van de cel, het water stortte met een donderend geraas de pot in. D'Hondt vloekte zacht maar krachtig. Toen de stilte was weergekeerd was nog steeds overal hetzelfde ongrijpbare licht.

Uiteindelijk liet hij zich op zijn knieën zakken. De kou trok onmiddellijk door de dunne stof

van zijn Death Row-joggingpak. Een joggingpak! Zijn hele leven had hij zich verzet tegen het dragen ervan. Hij, de professor, de intellectueel, de man van stijl en distinctie, bracht zijn dagen nu door in een vormeloos, vaal wit joggingpak. De ironie was hem niet ontgaan.

Hij boog zijn hoofd zo laag mogelijk en tuurde onder de brits. Hij rook het aroma van een cocktail van kots, pis, stront, bloed, sperma en ontsmettingsmiddel dat kennelijk zo in de vloer was getrokken dat het zich er genesteld had. En daar, in de muur, ontdekte hij het. Een miniem streepje roze-gloeiend licht, niet breder dan een vingernagel, dat pulserend leek, alsof het ademde. Het licht kwam niet van boven, niet van de zijkant, maar van uit de muur. De slaap was allang verdwenen. De onrust in zijn hoofd had plaatsgemaakt voor een gespannen alertheid. Hij moest en zou weten wat de bron van dit licht was. Waar kwam het vandaan? Wat was het?

Hij stond op en tastte in het donker naar zijn bril. Zijn vingers vonden het vertrouwde montuur op het plankje aan de muur naast zijn bed en hij zette hem op. Zoals altijd, wanneer

hij kleine dingen van dichtbij wilde bekijken, moest hij terwijl hij op de grond lag, met zijn ene hand zijn bril wat optillen om door het leesgedeelte te kunnen kijken. Met zijn andere arm reikte hij naar het licht. Hij liet zijn vingernagel over de muur glijden, het ruwe beton schurend langs zijn gevoelige huid. Daar voelde hij een klein randje, een subtiele afwijking in de textuur. Zijn vingertop registreerde een ander materiaal dan het kille beton, iets met kleine, regelmatige bobbeltjes. Hij moest weten wat het was. Langzaam, voorzichtig, volgde hij de omtrek van de afwijking. En toen, geleidelijk aan, begon het zich af te tekenen. Een miniatuur deur. Een middeleeuws aandoende houten deur met ijzerbeslag, misschien half zo groot als de palm van zijn hand. Net groot genoeg voor een muis, misschien. De contouren werden steeds beter zichtbaar, niet door direct licht, maar door een soort licht-aureool dat de omtrek van de deur omgaf. Het roze licht leek vanachter de deur te komen. Wat was dit, vroeg hij zich af...een door eerdere terdoodveroordeelde dodencelbewoners gegraven doorgeefluikje tussen twee cellen misschien... maar hoe kon de buurman dan licht hebben in zijn cel...?

Dat kon het niet zijn...! D'Hondt peuterde aan de deur. Zijn nagel vond een miniem klinkje, nauwelijks meer dan een uitsteeksel. Met een zachte klik opende het deurtje zich, en een golf van fel, roze-gelig licht ontsnapte. Verblind knipperde hij een paar keer, en toen zijn ogen gewend waren aan de plotse helderheid, zag hij een gang. Het perspectief was beperkt, zijn gezicht lag immers nog steeds tegen de koude, betonnen vloer gedrukt, maar de gang leek kronkelig, onvoorspelbaar, een geheim dat zich in de duisternis verborg.

Wat moest hij hier nou weer mee...? Was dit een droom? Nee, want hij kon niet slapen. Werd hij gek? Het zou niet eens raar zijn als hij 'delusional' werd van voor onbepaalde tijd op de dood wachten (hé, dat is grappig, eigenlijk is het leven sowieso voor onbepaalde tijd op de dood wachten, dacht hij nu). Maar dit was geen illusie, dit was zo echt als maar kon....hij voelde het toch, hij zag het!

Niet wetende wat te doen, besloot hij zijn rechter wijsvinger door de deuropening te steken... gespannen, niet bang, voor wat ging komen... Zijn vinger gleed moeiteloos de deuropening door, en gek genoeg paste ineens

zijn hele hand. Zijn arm volgde als vanzelf, hij schoof verder onder het bed en zag zijn hele arm erin verdwijnen, zijn schouder, zijn hoofd plopte er doorheen, zijn nek, zijn andere arm en hand volgden... Hij tijgerde zichzelf nu door de deur en het was alsof zijn lichaam kromp terwijl het door het portaal ging... Voor hij het wist stond hij aan de lichte kant van de deur en was de deur helemaal niet meer klein... Hij was best groot eigenlijk, een poort van oud donkerbruin hout met zwaar en zwart ijzerbeslag, een groot schuifslot erop bovendien. Hij sloot de deur, voelde dat dat moest... schoof het slot erop en keek eens goed om zich heen...

Een lange, kronkelige, roze gang. Het licht was afkomstig van fakkels aan de muur, die een onrustig, geel-oranje schijnsel verspreidden, een kleur die hij associeerde met zonsondergangen in verre oorden, met de laatste gloed van een stervende dag. En deuren. Overal deuren. Een boel grijze deuren in de rozige, week-lijkende wanden. De wanden zelf waren vreemd, pulserend bijna, alsof ze ademden, alsof ze een eigen wil hadden. Het was een aangezicht dat hem deed denken aan de binnenkant van een mond, of

misschien een intiemer lichaamsdeel, verborgen en voor mannen toch nog altijd mysterieus. Een beeld dat hem ongewild deed denken aan grappen van vroeger, over Xaviera Hollander, de Happy Hooker en een zoektocht naar een Rolex en een kameel... zo slecht en ongepast, maar in de jaren 80 stonden die grappen in de Playboy of in de Penthouse.

Natuurlijk ging hij op pad. Wat moest hij anders? Terugkeren naar zijn cel? Wachten op de onvermijdelijke injectie? Hij had niets te verliezen. Met een onbestemd gevoel van opwinding en angst zette hij voet in de roze gang. Zijn canvas schoenen maakten geen geluid op de zachte, bijna veerkrachtige vloer. Het leek alsof hij op een of andere manier zweefde. De muren pulseerden zachtjes, en het licht van de fakkels danste in zijn ooghoeken, waardoor de gang een droomachtige, surreële kwaliteit kreeg. Alsof hij verdwaald was in een van die droomsequenties, waar de realiteit langzaam maar zeker afbrokkelt en plaatsmaakt voor iets anders, iets ondefinieerbaars.

De eerste deur die hij passeerde, was van grijs metaal, net als de andere deuren die verderop in de gang stonden. Er zat geen klink aan, geen slot, alleen een naadloze, ononderbroken oppervlakte. D'Hondt aarzelde even, maar liep toen door. De tweede deur was identiek, en de derde ook. Na een tijdje begon hij zich af te vragen of hij niet gewoon in een cirkel liep. Maar de gang was niet cirkelvormig, dat wist hij zeker. Hij had er goed op gelet.

Plotseling hoorde hij een geluid. Het kwam van achter een van de deuren, een zacht, klagend geluid dat hem deed denken aan een gewonde vogel. Hij stopte, zijn hand op een van de deuren. Het metaal voelde koud en glad aan. Hij luisterde opnieuw. Het geluid was er nog steeds, maar nu zachter, bijna onhoorbaar. Het was alsof het geluid zelf een illusie was, een echo van zijn eigen angst, zoals een onheilspellende wind die door de lege straten waait.

Zonder na te denken duwde hij tegen de deur. Tot zijn verbazing gaf deze onmiddellijk mee en schoof geruisloos opzij. D'Hondt aarzelde, maar toen duwde hij de deur verder open en stapte de kamer binnen. De kamer was klein en rond, met een hoog, gewelfd plafond. Het roze licht vulde ook deze ruimte, waardoor er een intieme, coconachtige sfeer ontstond. In het midden van de kamer